

učitelj varovati dobičkarije pri papirju i. t. d. iskati. Otroci vsako reč veliko popred zapazijo in previdijo, kakor bi si kdo mislil, — tedaj se je treba vsake take napake že o začetku skerbno varovati. Kar učenci doma spišejo in učitelju v šolo prinesejo, naj se pregleda, popravi in zopet vsakemu posebej razloži in nazaj odraja. —

Tako bi se lahko naštelo še več drugih napak pri šolskem kaznovanju, — toda moder učitelj jih sam lahko zapazi, če le enmalo preudari in premisli, preden je treba strahovati in kaznovati.

A. Praprotnik.

Narodski običaji v Železnikah.

VII. Velikonočne veselice.

(Dalje)

Zamorčke *) igrajo navadno prav majhni otroci in scer takole: Igrajoči se skupaj vstopijo, sključijo perste v pest, si postavijo pesti eden drugemu (levo al desno, kakor je kateremu bolj na roke) eno na drugo in scer tako, da vsih igrajočih tisti perstni udje, ki se dlani deržijo, pridejo ravno eden nad družega. Zdaj se začne eden igrajočih z perstom gor omenjenih udov dotikovati, in začemši pri nar zdojlnem udu nar nižje pesti vpraša: Kaj je to? — Vsi odgovoré: Péc. Tako izprašaje se dotikuje uda za udom, dokler pri verhni pesti do palca, ki je čez pest položen ne pride. Za palec primši, vpraša:

Kaj je? in na to odgovoré

Vsi: Poličica.

Vprašavec: Kaj je blo na poličici?

Vsi: Mesce (meso).

Vprašavec: Kje je tisto mesce?

Vsi: Mucka (mačka) ga je vzela.

*) Zamorčki, zamorci, je po mojem mnenju prava slovenska béseada, ne pa zamurci, kakor se pogostoma tu in tam bere. — Primorce navadno le primorce in ne primurce imenujemo, desiravno tako dobro pomeni prvo prebivavce poleg morja, kakor drugo prebivavce za morjem. Na kako vižo bi se tedaj pri primorcih^a in zamorcih^a o v u spremenilo, resnično ne vem! Naj nam pove to kateri drugi, če ve? Pisatelj.

Vprašavec: Kje je tista mucka?

Vsi: V hrib je letela.

Vprašavec: Kje je tisti hrib?

Vsi: Pogorel je.

Vprašavec: Kje je tisto pogorišče?

Vsi: Voda ga je poplaknila.

Vprašavec: Kje je tista voda?

Vsi: Zamorčki so jo popili.

Vprašavec: Kje so tisti zamorčki?

Vsi: V hrib so šli količke sekati, da bodo

mostke ravnali, da bodo babce in dedčke čez metali, in da se bomo mi zdaj malo pokečali; in zdaj se en čas kecajo eden drug zega po perstih in rokah. Potem začnejo igro zopet od konca, dokler se ne naveličajo. —

Kolter šivajo fantje in dekleta; kakor se že zastopi, vsaki posebej. Igrajoči se vstopijo v pare eden za drugim, tako, da je po sredi med njimi ulica. Zdaj se sprimejo vsak z svojim parom za roke taiste kviško dvignejo, da se skoz celo ulico kakor pod obokom iti zamore. Par za parom se zdaj podajo, ves čas se za roke držaje, skoz omenjeno ulico; zadnji par namreč narpoprej, in pred sprednji par dospevši, se ibčno prec v red postavi, kakor je na unem koncu stal; za njim stoječi in pridši par zopet tako, in tako gredó par za parom skoz ulico, na drugem koncu zopet v red stopivši, brez da bi se ulica kej razderla. Tako ibčno včasih ta igra gre, da je prav fletno gledati. Po celo četertinko daleč šivajo tako kolter po cesti al kakem travniku, včasih še delj časa.

To so tedaj pglavitniše igre, ki jih mladina pri nas o velikonočnih praznikih, in tudi včasih drugekrati med letom igra, vender z takim veseljem nikdar, kakor ravno velikonočne dni. Imajo res velikonočni dnevi nekej posebnega v sebi, ki človeka nekako za veselice vsega pripravnega naredi. — Spominja vredno pa je, da se vse te igre pod lipo sred terga, al saj v nje bližni okolici igrajo, al saj igrati začenjajo, kar me velikokrat živo opomne na starodavne čase, ko je bla lipa našim pradedom še sveto drevo. Ljubezen do tega drevesa je resnično vkljub vsim novinarijam vcepljena v serca slovenskega naroda. Pri nas se

več ne pleše pod njo o somnjih in shodiščih, kakor je še v nekaterih slovenskih krajih navadno; vmaknila se je ta šega pak pri nas drugi slovesnosti, prvemu blagoslovu na dan sv. rešnjega telesa, kar bi bilo mende po vsem Slovenskem posneme vredno. — Od „Kresa“ drugipot kaj. —

Velika skerb.

V nekem samostanu je živel redovnik (mnih) po imenu *Florentin*. Bil je on vsak večer ves slab, vtruden in zdelan. Nja gvardian ga enkrat vpraša, odkod je kej to? *Florentin* zaverne: „Kaj bi vzrok drugega bilo kot delo, ki ga od jutra in še po noči toliko imam, da bi zdavnej že bil čisto oslabeled, ko bi me sam Bog ne podpiral. — Imam dva sokola krotiti, dva zajca vstavljati, dva kragulja priučevati, zmaja vžugati, oroslana vtažiti in še bolniku streči.“ Gvardian odgovori: „To je abotna beseda. Takih poslov nima noben mojih bratov v samostanu.“ „Jaz vender, častiti gospod gvardian, zaverne redovnik!“ — „Dva sokola so moje oči, ktere moram poskerbeti, da jim kaj tacega ne dopade, kar bi moji duši škodovalo. Dva zajca so moje noge, koje vedno vstavljati moram, da za praznim veseljem ne tekajo, in po grešnih potih ne hodijo. Dva kragula so moje roke; moram jih dela privajati in priganjati, da sobratom postrežejo. Moj jezik je zmaj; treba ga je berzdati, da nespodobnih in nepotrebnih reči ne govori. Oroslan je moje serce, s kojim se skozi vojskovati moram, da ga nečimernost in sebičnost ne omamite, marveč duh Božji v njem biva in ga ravna. Bolnik je moj život, kateri zdaj to zdaj uno želji in ne presodi, ali so želje pravične in pripušene, v zdravje duše in večno izveličanje pomagljive ali ne. To je, kar mene medlji in slabi.“ Ves začudjen posluša gvardian potožbo pobožnega brata *Florentina* in reče: „Dragi moj brat! ti marljivi delavec v vinogradu Gospodovem, poterpi, ostani zvest svojemu poslu; Gospod bo tebi tudi zanaprej pomagal in tvoj trud obilno poplačal.“

P. Musi.

Bog čez vse.

Španski kralj Filip II. je nekega dne svojega mladega careviča, kteremu je bilo tudi tako ime, na lov s soboj vzel. Mladi